

O človeški častihlepnosti

Huda in škodljiva kot togotnost je tudi častihlepnost, ki je vzrok jeze. Ponižni se ne razburi zlahka, pri ošabnem pa bruhne jeza. Ta častihlepnost je pravzaprav glavni hudič in je tesno povezana s Satanom. Vendar pa ta hudi duh obsede otroke šele takrat, ko so že prišli do nekakšnega samospoznanja.

Nagnjenja k temu pa opazimo že prej, ko otroci komaj že lahko govorijo. Samo enkrat postavite več otrok skupaj in jih opazujte pri njihovi igri - videli boste, kako se bo kmalu eden skazal pred drugim. Že otroku, ki komaj zna govoriti, je vseč, če ga drugi častijo. Posebno močan je ta nagon pri ženskemu spolu. Ta se začne zelo kmalu lišpati, in kdor se hoče takšni deklici prilizniti, jo mora le dovolj pogosto pohvaliti zaradi njene lepote. Če bi katera druga deklica veljala za lepšo, to povzroči vsaj skrite solze. Pri fantih velja lepota manj kot moč. Vsak hoče biti najmočnejši in premagati svojega tovariša. Z rokami in nogami mu bo brezobzirno dokazoval svojo moč, samo da bi veljal za najmočnejšega in zaradi tega za tistega, ki se ga v fantovski družbi najbolj bojijo.

Ob takšnih priložnostih opazimo navzočnost satansko hudobnega demona že pri otrocih. Da je treba tega demona pri priči premagati, nam je seveda čisto jasno - tudi če nihče nima višjega in globljega spoznanja o tej duševni zmožnosti - ker častihlepnost lahko le prehitro zapelje v največje pregrehe.

Spogledljiva deklica bo kmalu postala koketna in v tem stanju je že tam, kjer jo je Satan hotel imeti. In fant bo kmalu postal grobijan, prepirljivec in človek, kateremu ni sveto nič drugega več, kot on sam. Iz takšnih ljudi bodo kmalu postali obrekljivci in sodniki nad Bogom in nad vsem dogajanjem. Oni vse boljše razumejo in njihova sodba je pravilna že zaradi tega, ker so jo izrekli prav oni. Kaj bo pozneje iz takšnega človeka? Če se mu jasno pokaže njegova neumnost, mu zavre kri in kar ne bo mogel opravičiti z usti, bo prepustil moči svojih rok. Kjer brcne konj, popustita Sokrat in Cicero.

Kjer hoče biti vsak najodličnejši, tam že prihajata skupaj častihlepnost in togotnost. Njena služabnika sta zahrbtnost in hinavščina. Ta častihlepni hudič v človeškem mesu je vir vsega zla med ljudmi in popolnoma enak najnižjemu in najglobljemu peklu, kajti v njem je združeno vse zlo. Ali bi bila kdaj kje kakšna vojna, če ta demon ne bi tako pokvaril ljudi?

Zavrgli so Boga in tako danes kot prej povzdignili na prestol svojega demona častihlepnosti. Zato se človeštvu godi prav, da je tako zgoraj kot spodaj tiranizirano, kajti njega samega najbolj veseli to, da iz svojih otrok vzgaja tirane.

Zato vzgajajte svoje otroke k skromnosti in tudi sami bodite rajši poslednji kot prvi!

Tedaj bodo morali tirani brez pomočnikov kmalu nemočno odnehati.

JAZ rad dopuščam, da moč višjih raste, da imajo tako norci spodaj vsaj nekaj, kar jih ponižuje in jim kaže, kakšni bi morali biti, pa niso. In tako sem takšnim regentom dal pooblastilo in upravičeno zatirajo človeštvo, kolikor morejo, ker človeštvo ne zasluži nič boljšega, dokler je tudi samo oblastiželjno. Zato bodi prava ponižnost trdno stališče vašega življenja. Potem vas bo hudoben demon častihlepja zapustil in tudi tiranije bo konec.

Glejte, to je pot blaženosti tukaj in v onstranstvu: Če hoče kdo graditi hišo, mora začeti spodaj! Kdor hoče poboljšati ljudi, naj poboljša najprej sebe in živi pravično, potem mu bodo tudi drugi sledili. Dokler ni MOJ nauk povsem upoštevan, ne bo niti tu niti v onstranstvu boljše, tako v podrobnostih kot na splošno. Kdor pa popolnoma sledi MOJEMU nauku, temu bo dobro tukaj in v onstranstvu. Ponižna duša je kmalu z vsem zadovoljna. In ker MI je najbližja, se tudi vedno zaveda najzanesljivejše in najboljše pomoči.

[Jakob Lorber](#)
[Zemlja in luna](#)